Cernăuţi, inima Bucovinei

Oraş comercial şi industrial, Cernăuţii prezintă un aspect occidental şi este centrul de cultură şi viaţă românească a Bucovinei

Palatul administrativ din Cernăuţi

Înfiinţat şi ctitorit de voievozii români, aşa cum rezultă din documentul publicat zilele trecute în ziarul nostru, oraşul Cernăuţi, cu o vechime de peste 500 de ani, este operă exclusiv românească. Aşezat la răscrucea drumului dela Lvov-Colomea-Sniatin din Polonia spre Siret-Suceava din Moldova, Cernăuţii au jucat din cele mai vechi timpuri un rol important în operaţia de schimburi a mărfurilor de tot felul între Polonia şi Moldova. Ca oraş propriu zis, Cernăuţii au început să se ridice abia după ce monarhia austriacă, ocupând Bucovina, l-a proclamat capitală a acestei noui provincii. De atunci încoace oraşul a cunoscut o ascensiune vertiginoasă. Din nefericire n'am la îndemână monografia ce am publicat acum 5 ani despre oraşul Cernăuţi ca să dau date exacte asupra acestei desvoltări. De aceea voi da numai cifre aproximative.

ORAŞ CU ASPECT ROMÂNESC

După cum am văzut şi din documentul publicat acum câteva zile în ziarul nostru, oraşul avea la anexarea lui de către Austria o populaţie curat românească. Din 104 proprietari de case numai 8 erau Poloni, 7 Germani şi un singur Evreu, încolo toţi ceilalţi erau Români. În cursul anilor oraşul a crescut vertiginos aşa că în 1910 avea cca 70.000 locuitori, iar în 1930 aproape 120.000 locuitori, fiind, în ce priveşte numărul locuitorilor, al treilea oraş al ţării româneşti. Odată cu creşterea numărului populaţiei, oraşul s'a înstrăinat şi au năpădit în el mai ales evreii din Galiţia, care formau peste jumătate din populaţie. N'avem o statistică după naţionalităţi a oraşului, totuşi după anume calcule am ajuns la concluzia că oraşul poseda la cedarea lui către Rusia Sovietică, cam 35 la sută Români, ceeace înseamnă că a avut, împreună cu suburbiile sale, cam 40.000 de Români. Românii formează unanimitatea suburbiilor Stânca, Mănăstirişte şi Horecea precum şi marea majoritate a suburbiilor Roşa, Clocucica şi Caliceanca. Majoritatea comunelor din jur ca Mihalcea, Ceahor, Ostriţa, Mahala etc. sunt iarăşi curat româneşti, aşa că, de pildă, în zi de târg, Lunea, când se revarsă satele asupra oraşului, el prezintă un aspect curat românesc.

ŞI ASPECT OCCIDENTAL

Din cauza că a fost totdeauna comercial şi industrial, oraşul a primit repede un aspect occidental. Străzile sunt bine pavate şi frumos aliniate, clădirile din centru sunt impozante, periferia este pitorească. Iniţiativa particulară rivalizează cu străduinţele autorităţii de stat. La clădirile vechi de dinainte de Unire ca Palatul administrativ, Palatul Mitropolitan, vestita „Reşedinţă", care stârneşte uimirea celor ce o văd, Gara centrală etc., stăpânirea românească a adăugat o serie de noui clădiri impozante ca liceul de fete Elena Doamna, Căminul grănicerilor din str. Berthelot, Casa asigurărilor sociale, Căminul de ucenici, unul din cele mai frumoase din ţară, clădirea cea nouă a universităţii cu palatul în construcţie al bibliotecii universitare ş. a. Mitropolia Bucovinei în colaborare cu străduinţele Societăţii pentru cultură ne-a dat măreţul Palat cultural din piaţa V. Alecsandri, o mândrie a vredniciei româneşti, iar iniţiativa particulară a ridicat cartiere întregi ca cel din dosul Grădinii publice. În numai 22 de ani de stăpânire românească, oraşul Cernăuţi a devenit unul din cele mai frumoase ale ţării româneşti.

ORAŞUL ŞCOLILOR

Deşi oraş comercial şi industrial, n'a încetat să fie niciodată şi centrul de cultură şi lumină pentru Nordul ţării. Cernăuţii sunt oraş eminamente şcolar. Aici mai există încă o şcoală primară moştenită din era moldovenească de dinainte de anexare, este aşa zisa şcoală primară ortodoxă din str. General Prezan, la care şi-a făcut ucenicia şi M. Eminescu.

Cea mai veche şcoală secundară din Cernăuţi este liceul A. Pumnul, înfiinţat în 1808, este prin urmare mai vechiu decât şcolile corespunzătoare din Bucureşti şi Iaşi. Dela 1849 încoace acest liceu a avut şi o catedră de limba română, ilustrată de neuitatul A. Pumnul.

Se ştie că universitatea din Cernăuţi a fost înfiinţată la un veac după anexare, adică în anul 1875. Şi această universitate a fost rezultatul străduinţelor româneşti, deşi n'a primit caracter românesc. Cel ce a avut meritul principal la crearea acestei universităţi şi i-a fost şi primul rector a fost tot un Român, C. Tomasciuc. Universitatea a avut dela început catedră de limba română, ilustrată întâi de Gh. Sbiera, apoi de S. Puşcariu. Vestita Academie a lui Vart. Măzăreanu dela Putna a fost adusă la Cernăuţi şi transformată într'un institut teologic. Limba de predare la acest institut a fost cea românească. La crearea universităţii Institutul teologic a fost transformat în facultate de teologie, păstrându-şi în cea mai mare parte limba de predare română, aşa că, de pildă, studenţii străini, cari veneau să frecventeze cursurile acestei facultăţi din Rusia ţaristă, Bulgaria şi Serbia, trebuiau să înveţe limba română ca să poată urma cursurile.

CENTRU DE CULTURA

Cernăuţii au fost totdeauna un centru ziaristic. La Cernăuţi a apărut prima revistă românească, Chrestomatecul românesc al lui F. Racocea în anul 1820. Aici a apărut ziarul panromânesc al Hurmuzăcheştilor „Bucovina" (1848—1850), „Gazeta Bucovinei", „Deşteptarea" etc., iar dela Unire încoace până în ultima zi de stăpânire românească „Glasul Bucovinei". La Cernăuţi au apărut revistele: Foaia societăţii pentru cultură, Aurora Română, Încercări literare şi mai ales Junimea literară, care a dus o viaţă glorioasă de aproape patru decenii. În Cernăuţi au activat marii ziarişti ca fraţii Hurmuzachi, M. Teliman, Gh. Tofan, I. Grămadă ş. a.

Cernăuţii au avut tipografii moderne, cari au început să ia fiinţă imediat după anexarea Bucovinei. Unele din ele ca, de pildă, tipografia Mitropolitul Silvestru are o activitate permanentă de jumătate de veac.

Cernăuţii au fost totdeauna şi centrul unei mişcări intense literare. Aici şi-au desvoltat activitatea lor literară scriitorii bucovineni: D. Petrino, Ir. Porumbescu, T. V. Ştefanelli, C. Berariu, N. Dracea ş. a. înainte de Unire, apoi după Unire: Gh. Voevidca, V. Gherasim şi o întreagă pleiadă de scriitori tineri ca M. Streinul, Gh. Drumur ş. a. Aici a funcţionat până la cedarea Cernăuţilor şi o Societate a scriitorilor bucovineni.

Mişcarea culturală din Bucovina a fost organizată şi susţinută de Societatea pentru cultura şi literatura română din Bucovina cu sediul în Cernăuţi, care de aproape 80 de ani răspândeşte slova românească până în cele mai depărtate colţuri ale teritoriului de Nord. Societatea are o tipografie foarte bine înzestrată şi o editură care începuse să ia un avânt foarte frumos şi a fost brusc întreruptă de ocupaţia bolşevică.

CENTRU ARTISTIC

Oraşul Cernăuţi este cunoscut ca un centru muzical. Nici nu este mirare, căci aici au activat Ciprian Porumbescu, Tudor cav. de Flondor ş. a., cari fac cinste neamului românesc. Oraşul s'a străduit să aibă şi a avut cu mari jertfe un Conservator de muzică şi artă dramatică, care a desfăşurat în cei câţiva ani de existenţă o frumoasă activitate muzicală. Au activat cu frumoase succese până în ultimele zile ale stăpânirii româneşti societăţile muzicale de iniţiativă particulară Armonia şi Filarmonica.

De asemenea oraşul Cernăuţi a fost un centru al artelor plastice. În Cernăuţi a activat marele pictor bucovinean Ep. Bucevschi, apoi alţii de mai mică importanţă ca E. Maximovici, Ar. Roşca ş. a. După Unire a luat fiinţă societatea „Amicii artelor plastice", care a organizat expoziţii şi a reuşit să grupeze în jurul ei pictori de seamă ca P. Verona, Loevendal, Constantinovici-Hain, Hruşca, Vl. Nichitovici ş. a.

Iată de ce oraşul Cernăuţi n'a fost numai cândva capitala Bucovinei, ci şi inima acestei provincii. Bucovina fără Cernăuţi nu poate exista precum nici Cernăuţii n'au viaţă fără Bucovina întreagă.

C. L.

INTERVIEWUL D-LUI PROF. MIHAI ANTONESCU

D. prof. Mihai Antonescu, vicepreşedintele consiliului de miniştri, a acordat presei italiene un interesant interview, pe care l-au reprodus eri ziarele din Capitală.

D. vice-preşedinte al consiliului însărcinat şi cu conducerea preşedinţiei pe timpul cât d. general Antonescu, conducătorul statului, are comanda supremă a trupelor pe front, a expus în linii largi problemele care formează în momentul de faţă preocuparea de căpetenie a acţiunii de guvernare.

Vorbind despre spiritualitatea poporului român, d-sa arată că deşi acest popor a străbătut grele etape istorice a rămas „totuşi latin, dornic să îndeplinească în Carpaţi, în acest sector al bazinului dunărean şi o misiune civilizatoare, care a fost transmisă de legiunile anticei Rome".

Expunând noua structură a organizării statului, d. prof. Antonescu a precizat, că tineretul educat şi pregătit în disciplina naţională, cu dragoste de muncă organizată, va fi valorificat, aşa cum a fost şi în Italia, fiind chemat să ocupe posturi de reală răspundere.

„Educaţia tinerilor este deci una din cele mai mari preocupări ale noastre — a spus d-sa.

„În era istorică de faţă, aceşti tineri arată pe câmpul de bătălie din Răsărit că conştiinţa lor este de pe acum întărită şi sigură, că principiile revoluţiei anti-bolşevice şi anti-plutocratice găsesc în spiritul acestui popor o corespondenţă entuziastă, care trece de revendicările teritoriale faţă de Uniunea Sovietelor pentru a se aşeza pe un plan ideologic care se leagă direct cu istoria acestor fii ai Romei".

După ce arată reformele ce s'au făcut pe plan naţional de generalul Antonescu, prin exproprierea bunurilor imobiliare şi mobiliare evreeşti, prin desfiinţarea masoneriei şi stabilirea numelor acelora cari au făcut parte din această organizaţie anti-naţională şi anti-creştină, d. vice-preşedinte al consiliului dă o serie de lămuriri asupra reorganizării statului, a vieţii administrative şi a economiei ţării.

În această privinţă d-sa precizează:

„Conducătorul vrea să ajute marea masă românească, alcătuită din lumea celor dela ţară. Pentru a ajuta şi pentru a reorganiza în acelaş timp structura economică, noi lucrăm la pregătirea industrială a agriculturii şi la refacerea inventarului agricol al ţăranului".

Acestea sunt ideile ce se desprind prin interview-ul d-lui prof. Mihai Antonescu.

Hora anului 1918

de P. B.

Floricică, floare-albastră,
Floare-i România noastră!
Ori cât e de mititică,
Tot e mândră şi voinică,
Şi de duşmani n'are frică!

Azi vrăjmaşii se strâng roată
Împrejuru-i toţi, de-odată;
Dar ori cât ne'nchid vârtos,
Noi vedem ce-i mai frumos!
Cerul sus — pământul jos!

Sus e'mpărăţia — albastră,
Jos e ţărişoara noastră!
Sus e Dumnezeu cel bun
Jos e neamul cel străbun —
Şi pe tot am să-l răzbun!

Dumnezeu aşa a vrut:
Să ne strângem toţi la Prut,
Ca, prin sânge şi prin foc,
Să ne facem alt noroc,
Să fim fraţii la un loc.

. . . .

Vino'n horă, frate, hai!
Dela Ştefan la Mihai!
Vin cu românimea toată,
Basarabie uitată,
Ori acum, ori niciodată!

Hai cu noi în horă, vină,
Dulcea noastră Bucovină!
Seris e ca din răsărit
Neamul, care-a pribegit,
Să pornească la 'ntregit!

. . . .

Hai să ne unim, Români,
Ca să fim în veci stăpâni
Pe-ale noastre vechi hotare
Şi să spunem fiecare:
Ura! România Mare!

(Din ziarul „România" 25.I.1918)

UN DOCUMENT

Era într'una din acele dramatice zile care au urmat anul trecut pierderei Basarabiei şi Bucovinei. La 2 Iulie 1940, în biblioteca Adunării Deputaţilor, trebuiau să se întrunească Comisiile Afacerilor Străine ale Camerei şi Senatului.

În realitate s'au adunat la această şedinţă tragică, toţi senatorii şi deputaţii. Guvernul zilei, a cărui atitudine de neiertată slăbiciune, va fi înregistrată de istorie, cu o asprime fără cruţare, urmăria să obţie o ratificare expresă sau tacită, a cedării Basarabiei şi Bucovinei.

Nici un glas de protest nu trebuia să se ridice. Umilinţa unei ţări micşorate fără nici o rezistenţă trebuia să fie ratificată, ca un rezultat al forţei majore.

Feţele tuturor erau palide şi ochii tuturor îngânduraţi. Desaprobarea mută se simţea pretutindeni şi rarile aplauze care au aprobat frasele sonore ale primului ministru, au fost — la câţiva numai — o dovadă de laşitate sau servilism, pe care o spală astăzi sângele tânăr al soldaţilor noştri.

Cu acel prilej, profesorul Ştefan Ciobanu a cetit în numele Basarabenilor o protestare, pe care cenzura vremii a împiedecat-o să apară. E un document istoric, care trebue să fie cunoscut şi care a fost subliniat atunci de sguduitoare aplauze.

Iată acea cuvântare:

DOMNULE PREŞEDINTE,
DOMNILOR SENATORI,
DOMNILOR DEPUTAŢI,

În ceasurile de grele încercări prin care trece neamul românesc, grupul parlamentarilor basarabeni, asociaţia foştilor deputaţi în Sfatul Ţării şi foştii deputaţi basarabeni în toate parlamentele României dela 1918 până la 1940, precum şi fruntaşii vieţii publice şi culturale ai acestei provincii, cu sufletul sdrobit de durere îşi ridică strigătul lor de protest în faţa parlamentului Român şi în faţa întregei lumi civilizate în contra actului de răpire nouă a Basarabiei de către Uniunea sovietică rusească. Această provincie românească, care încă din vremurile antice a făcut parte integrantă din trupul neamului românesc, la început intrând în hotarele coloniei romane Dacia, iar mai târziu un şir de veacuri făcând parte indisolubilă din formaţiunea de stat românească cunoscută sub denumirea de Moldova, — prin întreaga ei istorie, prin tradiţie culturală şi prin structura ei etnică, a fost şi este o provincie românească.

Neamul românesc din Basarabia împărtăşeşte soarta întregului popor românesc, luând parte la formarea individualităţii lui etnice şi la apărarea fiinţei lui naţionale. În lunga ei istorie, Basarabia, ca şi celelalte regiuni locuite de Români, n'a avut şi nu putea să aibă nici un fel de contact politic cu formaţiunile de stat rusesc, care despărţite de românime prin statul polon şi prin regiunile de Tătari ale Ociacovului de sub stăpânirea turcă, se găseau la o mare depărtare de grosul poporului românesc.

Politica imperialistă a statului rus, după ce acest stat se reface de lovitura dată de dominaţia Tătarilor, duce la înglobarea în cadrul lui a mai multor popoare nerusești.

În secolul al XVII-lea Rusia moscovită prin corupţie şi trădare pune mâna pe Ucraina, tinzând prin aceasta să ajungă la Marea Neagră. Petru cel Mare ajunge până la Marea de Azov, iar urmaşii lui din secolul al XVIII-lea cuceresc litoralul Mării Negre, apropiindu-se tot mai mult de ţările româneşti, până când la 1792, Ruşii, devin vecinii noştri, hotarul între noi şi ei stabilindu-se la Nistru.

Visul vechi al Ruşilor, alimentat de o întreagă literatură, de a pune stăpânire pe Dardanele, atâta setea lor de a înainta în Sud-Estul Europei, motivând această tendinţă de expansiune prin formula ipocrită de a veni în „ajutorul creştinilor robiţi" după ei, de către Turci, ajutor pe care nimeni nu l'a solicitat. În anul 1812, profitând de învălmăşeala din Europa şi slăbiciunea Turciei, sub protectoratul căreia se găsea Moldova, Ruşii pentru aceleaşi motive ipocrite anexează partea de răsrit a Moldovei, cu toate că Turcia prin tratate era obligată să păstreze integritatea teritoriului principatului Moldovei. Această anexare a Basarabiei, la care nici odată n'a consimţit poporul românesc din Basarabia şi din alte părţi, a luat forma celui mai autentic şi mai barbar sclavaj din vremurile noui.

Cu toate protestele ţărănimei şi a celorlalte clase sociale din Basarabia în contra regimului rusesc, cu toată lupta pe care o duc Românii pentru desrobirea lor de sub stăpânirea rusească, cu toate afirmaţiile unor Ruşi cinstiţi, cum au fost slavofilii Danilevschi şi Samarin, publicistul Durnovo, fostul ministru Curopatchi, sociologul Tihomirov şi alţii, că Basarabia este românească şi că ea trebue să fie retrocedată României, — această provincie a suferit jugul rusesc timp de mai bine un secol. Această ocupaţie rusească prezintă tabloul celei mai sfâşietoare tragedii naţionale: politica rusească în această provincie tinde spre distrugerea fiinţei etnice a Românilor basarabeni, spre desfiinţarea neamului românesc prin colonizări masive a regiunii prin deportări „benevole" a ţăranilor Moldoveni în cele mai îndepărtate regiuni ale Siberiei şi Caucazului, prin rusificarea completă a bisericii, şcoalei şi administraţiei.

Aceste măsuri însă n'au dus nici la desfiinţarea etnică a poporului românesc şi nici la distrugerea masivităţii lui în Basarabia. Toate statisticele ruseşti, ca aceea a lui A. Zaşciuc, a geografului rus Soroca, a lui N. Iascov, până la agentul de rusificare rus P. Crusevan şi alţii, socot că elementul românesc din Basarabia formează 75 la sută din întreaga populaţie din această provincie. Până şi cea mai vădită şi recunoscută falsificare a datelor statistice şi recensământului rusesc din anul 1897, acordă elementului românesc majoritatea relativă de 47,6 la sută, iar elementul rusesc numai 8 la sută şi celui rutean 19,6 la sută. În cele 2 milioane de locuitori cifra ridicolă de 155.774 de Ruşi şi 379.198 de Ruteni, cifre exagerate, după cum recunoaşte chiar statisticianul rus V. N. Butovici, în anul 1916, justifică subjugarea unei provincii: Cu toată asprimea regimului rusesc populaţia românească din Basarabia şi-a menţinut conştiinţa lui de neam, conştiinţă, care s'a manifestat în păstrarea intactă a limbei şi obiceiurilor, într'un număr mare de tipărituri româneşti, în scrierile mai multor autori basarabeni, şi în tendinţele Românilor din Basarabia de a se uni cu România, tendinţe care se oglindesc în mişcările pentru unire dela începutul stăpânirii ruseşti, în mişcările dela anul 1863-1864, în mişcarea revoluţionară din 1905—1906. Aceste mişcări în favoarea unirii cu România, în anul 1917 iau forma unei adevărate revoluţii naţionale, când Basarabia, în cadrul revoluţiei ruseşti şi în deplin acord cu ideile revoluţionare ale popoarelor asuprite din Rusia, îşi exprimă voinţa în congresele învăţătorilor, a preoţilor, cooperatorilor, ţăranilor, în adunările zemstvelor, etc, de a se uni cu statul Român în baza dreptului de autodeterminare a popoarelor, drept câştigat prin revoluţie. Organizarea Sfatului Ţării, autonomia şi independenţa Basarabiei, sunt etape logice care duceau Basarabia la restabilirea unei dreptăţi istorice, încălcate în picioare de către Rusia ţaristă, după cum se încălcase şi drepturile altor popoare. Şi sfatul Ţării, organ perfect legal al Basarabiei, ales pe baza, pe care se alegeau toate organizaţiile revoluţionare din Rusia, desăvârşeşte lupta pentru desrobire prin proclamarea unirii Basarabiei cu România la 27 Martie 1918. Astfel, poporul românesc din Basarabia, alături de celelalte naţionalităţi din această provinice, care în diferite împrejurări au recunoscut dreptatea noastră, manifestându-se pentru unire, îşi recapătă libertatea. Valabilitatea actului unirii Basarabiei cu România şi dreptatea cauzei româneşti au fost recunoscute şi de către Puterile mari, printre care au fost şi Germania şi Italia, cărora Basarabia le-a manifestat nu odată cea mai caldă recunoştinţă.

Acei 22 de ani de viaţă naţională în cadrul statului român au dus la progrese enorme pe terenul cultural, social şi economic. Analfabetismul, această ruşine a stăpânirii ţariste, aproape dispare. Reforma agrară făcută în mod egal pentru toate naţionalităţile duce la o înflorire a economiei rurale, iar minorităţile din Basarabia se bucură de drepturi, de care nu s'au bucurat niciodată sub Ruşi. Dovadă este, că cu toată propaganda comunistă prin numeroşi agenţi, prin crearea Republicei moldoveneşti, care dealtfel este un indiciu că elementul românesc este predominant chiar între Nistru şi Bug, prin înfiinţarea postului de radioemisiune pentru aceleaşi scopuri dela Tiraspol, n'a dat rezultate; în Basarabia a domnit linişte perfectă. Iar numeroasele alegeri libere din Basarabia, cari au avut un caracter cu adevărat plebiscitar pentru această provincie, cu mulţi deputaţi minoritari, au fost o confirmare strălucită a sentimentelor bune pentru România a întregei populaţii din Basarabia.

Astăzi prin mijloace necunoscute în istorie, folosindu-se de forţa lor numerică şi de situaţia turbure din Europa încercând să falsifice datele istorice şi statistice, Rusia sovietică invadează din nou această provincie. Şi populaţia acestei provincii şi cea românească şi cea minoritară, Germanii, Bulgarii, şi chiar Rutenii şi Ruşii, refractari unui regim comunist, este lăsată pradă unei situaţii, pe care nu o doreşte. Aserţiunile posturilor de radio sovietice, cum că sovieticii sunt întâmpinaţi cu flori, sunt falsificări, fiindcă în Basarabia de astăzi curg râuri de lacrimi şi de sânge, iar acei ce-i întâmpină cu flori n'au nimic comun nici cu neamul românesc şi nici cu populaţia muncitoare de altă naţionalitate din această provincie.

Dacă mai există dreptate pe acest pământ, dacă principiile umane mai au vreun rost în lume, dacă drepturile popoarelor, sfinte chiar în timpurile întunecate ale istoriei, mai au vreo valoare, noi parlamentarii şi fruntaşii vieţii publice şi culturale din Basarabia, Români şi minoritari, în numele poporului din provincia dintre Prut şi Nistru, astăzi redus la tăcere, apelăm la lumea civilizată şi atragem atenţia asupra dramei sfâşietoare prin care trece populaţia Basarabiei; în acelaş timp ridicăm glasul nostru de protest riguros în contra încălcării nelegiuite a celor mai sfinte drepturi ale noastre istorice, etnice şi umane.

(Urmează câteva mii de semnături).

FAUNA ZILELOR NOASTRE

PESIMISTUL

O caricatură, dintr'o revistă germană, arată doi naufragiaţi, pe o insulă pustie, având alături o balenă ucisă, mare cât un munte. În timp ce unul din naufragiaţi suflă într'un foc, deasupra căruia fierbe o oală, celălalt se văicăreşte: —„Dumnezeule mare, după ce vom fi terminat de mâncat balena, ce ne vom face?"...

Acesta este pesimistul.

El a existat în toate timpurile, întunecând juru-i cu umbra sufletului său negru, stropind peste entuziasme ploaia rece a tristelor sale presimţiri.

Dar dacă până mai deunăzi l'am suportat cu resemnare sau cu indiferenţă, catalogându-l printre exemplarele care interesează ştiinţa psihopatică, acum, pesimistul începe să devină enervant şi insuportabil, ca o muscă desmeticd ce-ţi bâzâe fără contenire pe dinaintea nasului.

Până în ajunul Războiului Sfânt, pesimistul ne-a împuiat capul sperîindu-ne cu puterea armatelor moscovite, amintindu-ne despre Carol al XII-lea, despre Napoleon I; uneori, prevestirile sale luau forme numerice:

— Sovietele au treizeci de mii de avioane!

— De unde ştii? îl întrebai cu îndreptăţită nedumerire.

— Ştiu precis!... Le-am văzut doară la cinematograf!

I-ai fi putut riposta că la cinematograf ai văzut şi tu o vrăjitoare sburând călare pe o mătură, sau, şi mai dihai, că „ai văzut pe omul invizibil", care lăsa urme de paşi în zăpadă, fără să i se zărească, totuşi, corpul.

La ce bun însă?.. Pesimistul, cu biata-i manie, era, la urma urmei, o făptură inofensivă.

De când însă oştirile noastre au purces să desrobească pământul cutropit al Patriei, pesimistul, din enervant şi insuportabil, a devenit periculos.

Cele mai mărunte ştiri capătă în gura lui forme catastrofale.

— Constanţa a fost intens bombardată! te anunţă el, clătinând amarnic din cap. Scrie şi'n comunicatul oficial!

Controlezi, tremurând de îngrijorare, comunicatul, ca să vezi dacă-i adevărat sau nu. Şi constaţi, uşurat, că adjectivul „intens" nu există în toată relatarea oficială. El a fost născocit de pesimist, spre a îmbrăca evenimentele în haina tragică a negrului său suflet.

— În clipa de faţă, Bucureştii sunt bombardaţi de aviaţia sovietică! te informează cu altă ocazie pesimistul. S'a anunţat la radio!

Cercetezi şi afli că la Bucureşti n'a fost decât o simplă alarmă, fără pomeneală de bombardament.

Orice ştire, orice noutate pe care ţi-o dă pesimistul, orice discuţie pe care ai avea-o cu el, se transformă în dramă, în tragedie sau catastrofă, aşa precum cântecul cucuvelei devine sinistru, înfiorător, chiar atunci când el nu este decât amoroasă chemare în mijlocul nopţii înstelate.

Ei bine, aceasta nu mai poate să fie.

Clipele pe cari le trăim îşi au etica lor, — ele ne impun nu numai un fel special de a ne manifesta în afară, ci şi anumite atitudini sufleteşti pe cari suntem obligaţi să ni le impunem, dacă ele nu isvorăsc spontan, din pricina deficienţei noastre organice.

Pesimismul este o boală urâcioasă, de care cei ce suferă caută să se tămăduiască. Sau cel puţin, să se ferească a molipsi şi pe alţii. El înseamnă lipsă de încredere în vitejia oştilor noastre, îndoială în privinţa pregătirii noastre militare, ofensă adusă destoiniciei Conducătorului, ignoranţă totală a istoriei şi a puterilor neamului, în sfârşit, incapacitate completă în descifrarea realităţilor.

Pesimismul este o adevărată otravă, tot atât de rea ca laşitatea şi trădarea, pentrucă întunecă nădejdile, retează avântul, paralizează încrederea.

Şi dacă, atâta vreme cât se mulţumeşte a fi o simplă infirmitate sufletească individuală el ne lasă nepăsători sau cel mult ne trezeşte ironia, atunci când capătă forme contagioase dăunătoare el devine un adevărat pericol naţional.

Prin urmare, domnilor pesimişti, stăpâniţi-vă manifestările, dacă nu vă puteţi tămădui sufletul. „Pune Doamne strajă gurii mele!" să vă fie de-aci înainte lozinca. Înăbuşiţi-vă cobitoarele porniri, pentrucă ţara românească n'are nevoe în clipele acestea de cucuvele, ci numai de ciocârlii care să se înalţe sglobii în albastrul senin al cerului cântând în ciripit voios răsăritul unui soare nou, după întunericul unei nopţi hidoase.

ION DRAGOMIR

INSEMNĂRI

„STRATEGII"...

S'au ivit pretutindeni, dar mai ales la cafenea.

De i-ai vedea ori unde, afară de această sinistră bursă a svonurilor şi a panicei, i-ai privi aşa cum sunt: cetăţeni liniştiţi, taţi de copii şi capi onorabili de familie, ba chiar tăcuţi şi măsuraţi în vorbă.

În afara celor de o meserie neprecisă şi care formează tagma cafenelei, ceilalţi sunt pensionari modeşti, rămânând pueril la o masă lângă vitrină, cu gingirlia respectivă dinainte, ţinând vicios un chiştoc de ţigare între buze sau între degetele afumate, şi — fireşte — cu cei câţiva „băeţi" de aceiaşi vârstă şi cu aceleaşi tabieturi moştenite de pe timpul când călăreau scările arhivelor de tribunale sau ministere, vânând dosare prăfuite sau aranjând opise.

Dacă cei dintâi devin periculoşi pe măsură ce aranjamentele din cafenea făcute pe... picior depăşesc cadrul lor pur comercial atingând perfid alte chestiuni prin provocări la discuţii a vreunui limbut care „ştie tot, spune tot", pentru a culege ceeace i-ar folosi, ceilalţi — „farmenţii" ai noştri, care de cum au eşit pe pragul uşii sburdă cu gândul la reuniunile amicale — sunt de un haz şi de o savoare copilăroasă neîntrecută.

Aceştia deşi habar n'au de geografie se angajează serios la chestiuni de strategie provocând râsul celor din apropiere.

Smângălind, te miri ce hârtie, conturează regiuni geografice anapoda, făcând cheme şi suliţi de atac şi preconizând tactici dârze şi îndrăzneţe, bieţii „noui strategi de ocazie" greşesc doar prin a confunda Marea Baltică cu Marea Albă iar Crimeea izbutind s'o ia drept Carelia.

În colo nici cea mai mică greşeală de geografie...

Uneori „strategii de cafenea" separându-se în idei, se formează tabere rămânând fiecare dârză în a-şi susţine şi apăra părerile, până la ivirea unui arbitru, ales — de multe ori — din pensionarii militari, care lămureşte competent situaţia şi remite pariul celui de partea cui a fost adevărul. Dar şi acest pariu nu de puţine ori rămâne neîmpărţit pentru simplul motiv că nici unul din... „strategi" n'a cunoscut just situaţia desbătută.

Aşa cum bunăoară a fost zilele acestea când se comenta la masa bătrânilor „strategi", ocuparea Lembergului, anunţată prin comunicatele oficiale militare.

O tabără susţinea că tactica militară este de a ocupa mai întâi Lemberg şi pe urmă... Lwow-ul, până la care n'ar mai fi decât nici mai mult nici mai puţin de circa... 64 km., pe când cealaltă tabără, prevalându-se de o hartă apărută într'un ziar de seară, susţinea că ne mai figurând pe hartă oraşul Lwow ci numai Lemberg, însemna că a fost ocupat de acum 2 zile.

Controversele — după cum era şi firesc — au dus la instituirea unui pariu de 10 ţapi cu bere. Şi fiecare tabără aştepta ivirea în pragul cafenelei a specialistului. Nu mai că până una alta, chelnerul care era aproape şi profesional trăgea cu urechea interveni prompt:

— Vă rog, nu vă supăraţi, dar ca să fiţi cu toţii în câştig, ar fi bine să-i şi comandaţi că se va deslega pe urmă problema.

— Să vie, izbucniră toţi, fiecare fiind sigur că a câştigat pariul.

Şi chelnerul după ce a adus voios ţapii jumătate cu... guler, a ţinut să precizeze:

— Să-mi fie îngăduit ca azi să fac eu pe specialistul. Lemberg şi Lwow este unul şi acelaş oraş. Sunt refugiat de prin părţile locului...

Şi ţapii s'au băut cu mici noduri, fiecare scoţând din buzunarul jiletcii costul respectiv.

I. M. LEHLIU

Dela tribunalul militar al Capitalei

Tribunalul militar al Capitalei a judecat în ziua de 5 Iulie, 17 persoane implicate în rebeliunea dela 21-23 Ianuarie, pronunţând 9 sentinţe de condamnare, 7 achitări şi una autoritate de lucru judecat.

Au fost condamnaţi următorii rebeli:

Condamnat la moarte: Chimon Subotici, cismar.

La 10 ani muncă silnică: Marin Eugen, Pavlovici Ion şi Denăşanu Cornel, fără profesiune.

La 3 ani închisoare: Margareta Dumitrescu, Costea Ştefan şi Vizitiu Stoica, fără profesiune.

La un an închisoare: I. V. Tâmpeanu şi Florea V. Tudor, fără profesiune.

ŢĂRILE AMERICEI LATINE

VOR SĂ DUCĂ O POLITICĂ INDEPENDENTĂ

Roma, 7 (Rador). — **Redactorul diplomatic al agenţiei „STEFANI" scrie următoarele:**

Ştirile ce ne sosesc din America de Sud, confirmă prevederile noastre de acum câteva zile cu privire la primirea ce se va face propunerei de ne-beligeranţă formulată de ministrul afacerilor străine al Uruguay-ului sub inspiraţia Washingtonului.

În afară de Argentina, Peru-ul, Columbia şi Chili au respins propunerea Uruguay-ului.

După informaţiunile ce avem, răspunsul chilian ar fi redactat chiar în termeni foarte energici. Această concordanţă de vederi a celor patru principale ţări din America de Sud la care şi altele vor veni a se alătura desigur, a dovedit, odată mai mult, antagonismul dintre politica pan-americană a Washingtonului, care tinteşte să grupeze statele Americii de Sud într'un bloc care ar fi ataşat de politica externă pe care el ar duce-o şi aceste state cari printr'o rezistenţă, când prudentă, când îndrăzneaţă, fac tot posibilul spre a salvgarda, prin practicarea unei politici independente, individualitatea lor de state latine şi catolice.

Italia, respectuoasă până la scrupul faţă de independenţa politicei ţărilor Americii latine, nu poate să nu privească cu simpatie eforturile pline de răbdare şi de curaj pe cari aceste ţări le fac pentru a înlătura îngerinţele paternicului lor vecin anglo-saxon şi protestant dela nord.

Pericol de şomaj în Statele-Unite

New-York, 7 (Rador). — *Corespondentul agenţiei „D. N. B." retransmite o informaţie a lui „Associated Press" că d. Bevin, ministrul muncii, a cerut imediata terminare de fabrici noui şi instalarea de maşini, căci altfel vor rămâne fără ocupaţie milioane de bărbaţi şi femei înscrişi pentru serviciul muncii.*

Piaţa „Vasile Alecsandri" din Cernăuţi